



19 مرداد ماه سال 1387 هجری شمسی؛ برابر با 7 شعبان سال 1429 هجری قمری و 9 اوت

1187 سال پیش درچنین روزی - 7 شعبان سال 242 هجری قمری: «ابراهیم بن عباسی صولی» از شاعران مشهور عرب و کاتب نامی قرن سوم هجری در شهر سامرا درگذشت. وی به ابواسحق و ابوبکر مکتبی بود و به ابن صولی مشهور بود. او علوم ادبی را از ادیبان بزرگ عصر خود فراگرفت و از خردسالی به سرودن شعر پرداخت و بعد از مدتی هنگامی که نوجوانی بیش نبود در این امر بزرگ بر دیگران پیشی جست. ابن صولی اشعار خود را به نیک و بد تقسیم می‌کرد و گاهی از یک قصیده تنها یک یا دو بیت زیبا را در دفترش یادداشت می‌کرد، از این رو دیوان او بسیار مختصر، دلنشین و شیواست. ابن صولی در مدح حضرت امام رضا (ع) اشعار بسیار سروده و از آن حضرت روایت‌های متعدد نقل کرده است. سروده‌ها و مدایح این شاعر عرب در «غیون اخبار الرضا» نیز تأیید شده است.

1031 سال پیش درچنین روزی - 7 شعبان سال 398 هجری قمری: «ابوعلی عیسی بن إسحاق زرعه» فیلسوف و مترجم مسیحی یعقوبی دیده از جهان فروبست. وی مردی از دانش دوست و اهل مطالعه و کتاب‌خوانی بود و به نکات ظریف فلسفه آگاهی کامل داشت. از این رو نویسندگان هم‌عصرش وی را از پیشگامان علم منطق و فلسفه و از مترجمان چیره دست سریانی به عربی برشمرده و گفته‌اند: «او از اولین مترجمان آثار ارسطو و جالینوس بوده است». نوشته‌های ابن زرعه شامل ترجمه کتاب‌های ارسطو و جالینوس؛ و تألیفاتش در باب علم منطق، فلسفه و کلام مسیحی است که نام بیشتر آنها در کتاب «الفهرست ابن تدیم» آمده است. ابن زرعه سرانجام در اثر ابتلا به فلج درگذشت.

317 سال پیش درچنین روزی - 7 شعبان سال 1112 هجری قمری: سید عبدالله جزایری از علمای بزرگوار شیعی در شوشتر متولد شد. سید عبدالله در 16 سالگی به مرتبه والایی از علم رسید و پس از آن به شوق دیدار بزرگان علم و دین و اهل فضل به سفر رفت. وی بعد از چند سال دانش اندوزی به زادگاهش شوشتر بازگشت و به نشر علوم و معارف دینی مشغول شد و در کنار تدریس از تألیف و تصنیف آثار ارزشمند غافل نشد. سید عبدالله جزایری روحیه جستجوگرانه در خورتوجهی داشت بطوریکه برای خواندن و آموختن انجیل، تورات و اوستا از علمای ادیان مسیحی، یهودی و زرتشتی درخواست کرد که به او تعلیم دهند. سید عبدالله بعد از مرگ پدرش قضاوت، تدریس و امامت جمعه را بعهده گرفت. از سید عبدالله جزایری آثار «دیوان شعر» باقیست.

38 سال پیش درچنین روزی - 7 شعبان سال 1391 هجری قمری: آیت الله حاج سید هبة الله امام از علمای بزرگوار علوم و معارف اسلامی در تهران بدرود حیات گفت. آیت الله هبة الله امام از اهالی درفول بود و تحصیلات خود را تا اخذ درجه اجتهاد در درفول، و حوزه نجف گذراند. ایشان پس از اتمام تحصیل به اهواز رفت و به تدریس، تحقیق و تألیف مشغول شد. آیت الله هبة الله امام در کنار امور فرهنگی و تدریس، به امور شرعی و عرضی مردم نیز رسیدگی می‌کرد. سال‌های آخر عمر آیت الله هبة الله امام در تهران سپری شد. از آثار متعدد ایشان می‌توان «ندای خرد درباره اصول دین، دو گمشده، نغمه‌های خرد و اسرار خلقت از پیدایش بشر» را نام برد.